

Ang Pahayag ni Hesukristo - Bilang Labing-walo

Ang mga kasalanan ng mga ama

Jeff Pippenger

2023-11-19

Noong 1856, kinilala nina James at Ellen White ang Mileritang Adbentismo, na dating nasa kalagayang Filadelfia, bilang nasa kalagayang Laodicea. Pagkatapos, sinimulan ni James White na ipalaganap sa kilusan ang mensahe ng Laodicea sa pamamagitan ng Review and Herald. Sa gayon ding publikasyon, sa gayon ding taon, iniharap din ang dagdag na liwanag hinggil sa "pitong ulit" ng Levitico 26 sa isang serye ng walong artikulo ni Hiram Edson, na labis na iginalang ng mag-asawang White anupa't ipinangalan nila sa kanya ang kanilang panganay na anak na lalaki. Nagtapos ang serye na may pangakong ito'y kukumpletuhin sa hinaharap, subalit hindi na muling lumitaw. Sa yugto ng paglipat ng kilusan ng unang anghel, mula sa Filadelfia tungo sa Laodicea, natisod ang kilusan sa "pitong ulit" ng Levitico 26, na kumakatawan sa pinakaunang 'propesiyang may takdang panahon' na inakay ng mga anghel ng Diyos si William Miller na kilalanin at ipahayag.

Ang "pitong panahon" ang pangulong batong-panulok ng pundasyon ng templong Millerita. Bawat propetikong paglalarawan ng isang banal na saligan ay isang paglalarawan kay Cristo, sapagkat walang ibang saligan na maitatag liban kay Cristo.

Sapagkat walang sinumang makapaglalaragay ng ibang pundasyon maliban sa nailagay na, na si Jesucristo. 1 Corinto 3:11.

Hindi lamang si Cristo ang saligan, kundi Siya rin ang batong saligan na itinakwil ng mga tagapagtayo at pagkaraan ay kinatiguran nila. Siya ang batong sa kahuli-hulihan ay nagiging pangulong batong panulok. Sa kasaysayang Millerite, ang "pitong panahon" ay siyang naging sagisag ng batong panulok na iyon.

Pinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo. Ang balangkas ng hula ng "pitong panahon" laban sa hilagang kaharian ng Israel (na tinukoy ni Hiram Edson sa walong hindi natapos na artikulo) ay muling inulit ang kaparehong balangkas ng pangpropesiyang sanlinggo na kung saan pinagtibay ni Cristo ang tipan, bilang katuparan ng Daniel kabanata siyam, talatang dalawampu't pito. Ang sanlinggong kung kailan tinipon ni Cristo ang Israel ay kapareho ng balangkas ng sanlinggong kung kailan ikinalat Niya ang Israel. Ang pagkakapangalat ng sinaunang Israel ay dalawang libo at limang daan at dalawampung taon, at ang pagtipon ng espirituwal na Israel ay dalawang libo at limang daan at dalawampung araw. Tinipon Niya ang Israel upang pagtibayin ang tipan at ikinalat Niya ang Israel, dahil sa alitan ng Kanyang tipan. Ang pagtukoy sa "pitong panahon" bilang batong panulukan ng templo ng mga Millerita ay ganap na umaayon sa pagtukoy kay Cristo bilang batong panulukan. Ang pagtanggap sa batong iyon ay pagtanggap kay Cristo.

Nang si Cristo, noong 1856, sa kauna-unahang pagkakataon sa kasaysayan ng Kristiyanismo, ay nakatayong kumakatok sa pintuan ng Laodicea, hinahangad Niyang makapagluwal ng paglago ng kaalaman hinggil sa batong katitisan na malapit nang isaisantabi ng mga tagapagtayo. Makaraan ang pitong taon, o maaari mong sabihin, makalipas ang dalawang libo't limandaan at dalawampung makasagisag na araw, isinara ng Laodiseyong Adventismo ang pintuan. Sa kasawiang-palad, tumangging makita ng Adventismo ang paglago ng kaalaman. Ang batong natitisan mo ay batong hindi mo nakikita, ngunit nandoon pa rin iyon.

Ang aking bayan ay napapahamak dahil sa kakulangan ng kaalaman; sapagkat itinakwil mo ang kaalaman, itatakwil din kita, upang huwag kang maging saserdote para sa akin; yamang nakalimutan mo ang kautusan ng iyong Diyos, kakalimutan ko rin ang iyong mga anak. Oseas 4:6.

Ang sumpa ng “pitong panahon,” laban sa katimugang kaharian ng Juda ay nagsimula noong 677 BK at nagtapos noong ika-22 ng Oktubre, 1844, kasabay ng dalawang libo at tatlong daang taon ng Daniel kabanata walo, talatang labing-apat. Ang “pitong panahon” ay bahagi ng mismong propesiya na kinilala bilang “saligan at sentral na haligi” ng kilusang Adbentista. Ang saligan at sentral na haligi ng Adbentismo ay natupad sa gayon ding panahon gaya ng ilang iba pang mga propesiya. Ang “pitong panahon,” ang dalawang libo at tatlong daang araw, Malakias kabanata tatlo, Daniel kabanata pito, talatang labintatlo, at ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo dalawampu't lima—ang lahat ay natupad noong ika-22 ng Oktubre, 1844. Ang petsang ika-22 ng Oktubre, 1844, ang batayang petsa ng kilusang Adbentista, at kaugnay ng petsang iyon, iisa lamang ang utos na natukoy.

At ang anghel na nakita kong nakatayo sa ibabaw ng dagat at sa ibabaw ng lupa ay itinaas ang kaniyang kamay sa langit, at sumumpa sa pamamagitan ng nabubuhay magpakailan-kailanman, na lumikha ng langit at ng mga bagay na naroroon, at ng lupa at ng mga bagay na naroroon, at ng dagat at ng mga bagay na naroroon, na hindi na magkakaroon ng panahon. Apocalipsis 10:5, 6.

Kinilala ni Sister White ang anghel ng ikasampung kabanata ng Pahayag, na nakatayo sa ibabaw ng lupa at dagat, bilang si Jesu-Cristo.

Ang makapangyarihang anghel na nagbigay ng tagubilin kay Juan ay walang iba kundi si Jesu-Cristo. Ang paglalagay ng Kanyang kanang paa sa dagat at ng Kanyang kaliwang paa sa tuyong lupa ay nagpapakita ng bahaging Kanyang ginagampanan sa mga pangwakas na tagpo ng dakilang tunggalian laban kay Satanas. Ang pagkakatayong ito ay nagpapahiwatig ng Kanyang kataas-taasang kapangyarihan at awtoridad sa buong daigdig. *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, tomo 7, 971.

Si Cristo ay tumayo sa ibabaw ng dagat at ng lupa upang katawanin ang Kaniyang kataas-taasang kapangyarihan. Pagkatapos, itinaas Niya ang Kaniyang kamay at nag-utos na 'hindi na magkakaroon ng panahon.' Si Cristo ay pumapasok sa tipan kasama ang mga Millerita at ibinigay Niya sa kanila ang isang utos, gaya ng ibinigay Niya kay Abraham nang pumasok Siya sa tipan sa kaniya. Inutusan Niya si Abraham na tuliin ang lahat ng lalaking sanggol. Nang pumasok Siya sa

tipan sa isang bayang hinirang sa kasaysayan ni Moises, nagbigay Siya ng maraming utos, at kabilang sa mga utos na iyon ang alituntunin na tanging ang mga saserdote lamang ang maaaring humipo sa kaban. Itinaas Niya ang Kaniyang kamay at sumumpa noong ika-22 ng Oktubre, 1844, na ang panahong propetiko ay hindi na dapat ipaloob sa mga propesiyang biblikal. Tinalakay na ni Jesus ang paksa ng 'mga panahon at mga kapanahunan' nang Siya'y umakyat sa langit sa isang alapaap ng mga anghel, na sa gayon ang Kaniyang pag-akyat ay naging tipo ng pag-akyat ng dalawang saksi bilang ang watawat. Ang iniutos Niya noon ay hinggil sa 'mga panahon at mga kapanahunan.'

Kaya't nang sila'y nagkatipon, tinanong nila siya, na sinasabi, Panginoon, sa panahong ito ba ibabalik mong muli ang kaharian sa Israel? At sinabi niya sa kanila, Hindi para sa inyo ang malaman ang mga panahon o ang mga kapanahunan na itinakda ng Ama sa kanyang sariling kapamahalaan. Ngunit tatanggap kayo ng kapangyarihan, pagdating sa inyo ng Espiritu Santo; at kayo'y magiging mga saksi ko sa Jerusalem, at sa buong Judea, at sa Samaria, at hanggang sa kadulu-duluhang bahagi ng lupa. Gawa 1:6-8.

Hindi sinabi ni Jesus na walang mga panahon at mga kapanahunan, sapagkat sa pagsasalita sa pamamagitan ni Solomon ay pinagtibay na niya na mayroong "mga panahon at mga kapanahunan."

Sa bawat bagay ay may kapanahunan, at may oras para sa bawat layunin sa silong ng langit: Ecclesiastes 3:1.

May mga "panahon at mga kapanahunan" sa salaysay ng Kasulatan na nagpapatotoo kay Palmoni, ang "Kamangha-manghang Tagabilang," subalit mula noong Oktubre 22, 1844, inutusan ang bayan ng Diyos na huwag nang kailanman muling magharap ng isang propetikong mensahe na nakabatay sa panahon. Ang payo ni Jesus sa mga alagad bago Siya umakyat sa langit ay kumakatawan sa kasaysayan bago itaas ang Kaniyang nilinis na bayan bilang isang watawat sa Apocalipsis kabanata labing-isa, at umaayon ito sa utos na ibinigay Niya noong Oktubre 22, 1844. Sa panimulang petsa ng Adventismo, iniutos ni Cristo na hindi na dapat magkaroon ng mga propetikong mensaheng nakabatay sa panahon, at sa Kaniyang pag-akyat, na sumasagisag sa pag-akyat ng dalawang saksi sa Apocalipsis kabanata labing-isa, inulit Niya ang utos na iyon.

Mag-ingat ang lahat ng ating mga kapatid na lalaki at babae sa sinumang magtatakda ng panahon para sa Panginoon na tuparin ang Kanyang salita hinggil sa Kanyang pagparito, o hinggil sa alinmang iba pang pangakong Kanyang ginawa na may natatanging kahalagahan. 'Hindi nauukol sa inyo na malaman ang mga panahon o ang mga kapanahunan, na inilagay ng Ama sa Kanyang sariling kapangyarihan.' Maaaring magmukhang lubhang masigasig para sa gawain ng Diyos ang mga bulaang guro, at maaaring gumugol sila ng mga paraan at salapi upang iharap sa sanlibutan at sa iglesia ang kanilang mga teorya; ngunit sapagkat inihahalo nila ang kamalian sa katotohanan, ang kanilang mensahe ay panlilinlang, at magliligaw ng mga kaluluwa sa mga maling landas. Dapat silang harapin at salungatin, hindi dahil sila ay masasamang tao, kundi sapagkat sila ay mga tagapagturo ng kabulaanan at pinagsisikapan nilang tatakan ang kabulaanan ng tatak ng katotohanan. Testimonies to Ministers, 55.

Malinaw kay Sister White na kailanman ay hindi tayo magkakaroon ng mensaheng nagtatakda ng panahon upang tukuyin ang anumang may natatanging kabuluhan, hindi lamang ukol sa Kanyang Ikalawang Pagparito. Ang propesiyang may takdang panahon, na siyang naging tema ng kilusang Millerita, ay nagwakas noong ika-22 ng Oktubre, 1844, at ang tanging utos na kaugnay ng pundasyong petsang iyon ay na ang panahon ay hindi na dapat kailanman gamitin sa paglalahad ng mensahe ng Diyos.

Sa pasimulang kilusan ng unang anghel, sa mismong sandali ng paglipat mula sa Filadelfia tungo sa Laodicea, ipinagkaloob ang dagdag na liwanag hinggil sa saligang katotohanan ng kilusang Millerita. Pagkaraan ng pitong taon, o makalipas ang dalawang libo't limang daan at dalawampung simbolikong araw, o makalipas ang isang "ilang," noong 1863, ang batong saligan ng "pitong ulit" ay isinantabi ng mga tagapagtayo.

Sa pangwakas na kilusan ng ikatlong anghel, sa mismong punto ng paglipat mula sa Laodicea tungo sa Philadelphia, ibinibigay ang isang pagsubok na kinapapalooban ng pagkukumpisal ng mga kasalanan ng mga ama. Ang pagsubok sa saligan para sa mga ama ay ang "pitong ulit," na siyang kanilang batong-saligan. Babalewalain kaya ng pangwakas na kilusan ang tanging utos na kaugnay ng saligang petsa, gaya ng pagbalewala ng kanilang mga ama sa kanilang batong-saligan?

Oo. Walang pasubaling ginawa nila ang mismong bagay na iyon. Inulit nila ang mga kasalanan ng kanilang mga ama.

Hindi nagkasala ang kanilang mga ama sa saligang petsa, sapagkat, bukod sa iba pa, sila ay mga Filadelfiano pa sa saligang petsang iyon. Nabigo ang kanilang mga ama sa kanilang saligang pagsubok nang sila'y maging mga Laodiceano at itinakwil ang "pitong panahon" kasama ng dumadagdag nitong liwanag.

Ang kanilang saligang pagkabigo noong 1863 ay inunahan ng pitong taon ng pagkatok ni Cristo sa pintuan ng kanilang mga pusong Laodiceano. Ang pitong taon ay sagisag ng "pitong panahon" at ng "ilang." Pagkaraan ng "ilang" mula 1856 hanggang 1863, nabigo sila sa kanilang saligang pagsubok.

Sa unang kabiguan ng kilusan ng ikatlong anghel, ang bayan ng Diyos ay nagkasala, sa pagtangga sa tanging utos na tuwirang kaugnay sa saligang petsa. Pinili nilang isama ang pagtatakda ng panahon sa makahulang mensahe, gayong batid nilang hindi iyon wasto. Sa gayong paggawa, inulit nila ang kasalanan ni Moises sa pagpapabaya sa pagtutuli sa kaniyang anak, at ang kasalanan ni Uzzah sa paghipo sa kaban, na alam niyang ipinagbabawal sa kaniya. Ginawa ng kilusan ng ikatlong anghel ang alam nilang hindi tama! Kung may sinumang ibig takpan ng pintura ang katotohanang iyon, gamitin na rin niya ang natitirang laman ng lata, upang tabingan ang katotohanan na kapwa nagkasala sina Moises at Uzzah at naghayag ng paghihimagsik laban sa kalooban ng Diyos, bilang sila'y sumagisag sa unang kabiguan ng pinakahuli sa lahat ng mga linya ng reporma—ang linya ng reporma na siyang tinutumbok ng bawat linya ng reporma. Ang mga paglalarawan ng unang kabiguan sa mga linya ng reporma ay nagtataglay ng lagda ng Alfa at Omega, at ang talaang naroon ay para sa pakinabang ng bayan ng Diyos, kahit na tumanggi ang bayan ng Diyos na makinabang dito.

Ang kilusan ng unang anghel ay pinagkalooban ng panahong pitong taon, na siyang sagisag ng ilang ng “pitong panahon,” upang tanggapin ang mensaheng Laodiceano kalakip ng liwanag ng “pitong panahon.” Ang sumpa ng “pitong panahon” ay ang sumpang isusuka ng Panginoon mula sa Kanyang bibig. Noong 1863, inulit nila ang gawaing muling pagtatayo ng Jerico, isang gawaing may kalakip na “sumpa.” Ang pitong taon mula 1856 hanggang 1863 ay isang munting paglalarawan ng paghihimagsik ng mga ama ng sinaunang Israel, na siyang kasalanang nagdala sa kanila ng sumpa ng “pitong panahon.” Inulit ng makabagong Israel ang mga kasalanan ng kanilang mga ama noong 1863.

Nabigo ang kilusan ng ikatlong anghel sa pagsubok ng unang pagkadismaya, kasintiyak ng pagkabigo nina Moises at Uza. Pagkatapos ay pinaslang sila sa mga lansangan sa loob ng isang panahon ng “ilang” na tatlo’t kalahating araw. Ngayon ay hinuhubog sila bilang mga katawan sa pamamagitan ng tunog ng Mang-aaliw. Ibinibigay ang tunog ng Mang-aaliw sa pamamagitan ng “tinig” sa ilang, at ngayo’y hinaharap nila ang pagsubok, hindi ng pagtatakda ng panahon, kundi ng “pitong panahon.” Nabigo na sila sa pagsubok ng pagtatakda ng panahon.

Hindi sila sinusubok kung naniniwala sila na ang “pitong panahon” ay isang balidong katotohanan, sapagkat nauna na nilang ipinagpatotoo na tinatanggap nila ang “pitong panahon” bilang isang balidong hula. Ipinahayag nilang pinaniniwalaan nila ang hulang dalawang libo limang daan at dalawampung taon ng pagkakalat. Ngunit maaaring hindi nila nalalaman na may isang bagong liwanag na pagsubok hinggil sa “pitong panahon.” Nakatayo sila sa kinalagyan na tinindigan ng kanilang mga ninuno noong 1856. Ang bagong liwanag ay ito: na ang tatlo’t kalahating araw ng Apocalipsis labing-isa ay hindi lamang tumutukoy sa Rebolusyong Pranses, kundi ito ngayon ay isang realidad ng kasalukuyang katotohanan.

Ang pagbubunyag ng nakatagong kasaysayan ng pitong kulog at ang pagbubukas ng ikapitong tatak, tunay bang sila ang dalawang saksi na nagsasaad na ang Pahayag ni Jesucristo ay ngayo’y inaalisan na ng tatak? Kung gayon, totoo bang ang buong aklat ng Pahayag ay tumutukoy sa mga huling araw? Kung totoo iyon, kung gayon, ang tatlo’t kalahating araw ba ay kumakatawan sa panahon ng pagkaantala sa talinghaga ng mga dalaga? Kung gayon, ang lunas ng “pitong ulit” ba ay tunay na kumakatawan sa isang utos na dapat tuparin ng mga lumahok sa prediksyon sa Nashville noong Hulyo 18, 2020?

Nakakagulat! May isang pagsubok para sa inyo! Ang mga nagigising at nakapagtatanto na sila ay nasa panahon ng paghihintay, tunay bang kinakailangang magsisi sa kanilang mga kasalanan, at sa mga kasalanan ng kanilang mga ama, sa katapusan ng tatlo't kalahating araw? Kasalanan nga ba ang ipagwalang-bahala ang utos na huwag magtakda ng panahon sa isang hula?

Sa mga umako ng paninindigang ang nabigong hula tungkol sa Nashville ay sa paanuman ay nilayon ng Diyos, at na pagkatapos ay nagsikap na ipagtanggol ang pag-angking iyon, magdaragdag ako ng isa pang obserbasyon, bukod pa sa kasalanan ng pagtatakda ng panahon sa mga propesiya ng Diyos. Ang nangyari sa maling hula tungkol sa Nashville ay hindi lamang isang pagpapakita ng paghihimagsik laban sa utos ni Cristo noong 1844; ito ay isang kilos na nagsabi sa mga nasa labas ng Adbentismo na ang mga hula na nasusumpungan sa Espiritu ng Propesiya ay

may kapintasan. Ito ay isang pagdungis sa mga sulatin ng Espiritu ng Propesiya. Naglalaan ito ng katibayan para sa mga nasa sanlibutan na ang mga sinulat ni Ellen White ay kasinghalaga ng mga sinulat ni Joseph Smith, o ni Nostradamus. Ang mahahalagang salita ni Ellen White ay nadumhan ng mga kasuklam-suklam na salita ng ating paghihimagsik. Hindi lamang iyon isang paghihimagsik laban kay Cristo, na Siyang Salita ng Diyos, kundi kasabay ding isang paghihimagsik laban sa Espiritu ng Propesiya. Si Juan ay inuusig sa pulo na tinatawag na Patmos, hindi dahil itinaas niya ang kaniyang makataong opinyon higit sa Bibliya at sa Espiritu ng Propesiya, kundi dahil sinunod niya ang dalawang saksi na iyon.

Akong si Juan, na kapatid din ninyo, at kasama ninyo sa kapighatian, at sa kaharian at pagtitiis ni Jesucristo, ay nasa pulo na tinatawag na Patmos, dahil sa salita ng Diyos at sa patotoo ni Jesucristo. Apocalipsis 1:9.

Inulit natin ang mga kasalanan ng ating amang si Moises sa ating unang pagkadismaya, at kailangan natin itong ipagtapat. Kailangan natin itong ipagtapat sapagkat tayo ngayon ay nasa 1856. Mayroon na ngayong bagong liwanag hinggil sa “pitong panahon,” gaya ng mayroon noon. Tayo ngayon ay nasa yugto ng paglipat mula sa Laodicea tungo sa Philadelphia, gaya ng ang pasimulang kilusan ay nasa yugto ng paglipat mula sa Philadelphia tungo sa Laodicea noong 1856. Noong 1856, itinigil ng ating mga ama sa pananampalataya ang paglathala ng paglagô ng kaalaman hinggil sa “pitong panahon.” Maaaring hindi natin mapigilan ang paglathala ng liwanag na iyon, ngunit tiyak na maaari nating isara ang mga pintuan ng ating mga puso laban sa liwanag na ito. Maaari tayong magkunwari, gaya ng ginawa ng mga orihinal na tagapagtayo ng Seventh-day Adventist, na wala roon ang batong iyon, at magpatuloy na matisod dito. Ang suliranin natin ay wala tayong mahigit isang siglo upang ibaon ang ating mga ulo sa buhangin, sapagkat nagsisimula na ang mga paghatol.

Kung papayagan natin ang Alfa at Omega na turuan tayo sa pamamagitan ng simulain na ang wakas ng isang bagay ay inilalarawan ng pasimula nito, madali nating makikita na ipinakikita ng Alfa at Omega na ang prediksiyon tungkol sa Nashville ay itinipikal ng ating mga ninuno. Kapag kinilala natin ang katotohanang ito, haharap tayo sa realidad na, buhat nang gawin ang prediksiyon, ang bawat pagsisikap na lumikha ng anumang uri ng lohikang pantao upang bigyang-katwiran ang nabigong prediksiyon ay wala kundi isang dahon ng igos. Kung magkagayon, makikita natin na ang Diyos ay hindi lumalakad na kasama natin habang tayo’y nasa lupain ng kaaway. Nandoon Siya, ngunit sa ganitong pakahulugan lamang: Siya’y kumakatok sa mga pinto ng mga puso, naghahangad na pumasok. Kapag naalis ang dahon ng igos ng lohikang pantao, maaari rin nating makita na ang pagtanggap, o ang baluktot na lohikang pantao na ating ginamit upang bigyang-katwiran ang prediksiyon tungkol sa Nashville, ay katibayan na tayo’y lumalakad na salungat kay Cristo.

Noong 1856, ang Filadelfianong Adventismo ay naging Laodicea, at batid nila ito. Pinagtibay ito ng Panginoon sa pamamagitan ng mga salita ng propetisa at ng kaniyang asawa. Nakatayo sa mga pintuan ng mga pusong Laodiceano, iniaalok ni Cristo na pumasok at makipag-hapunan kasama nila. Ang pagkaing dinala niya upang pagsaluhan ay ang batong saligan ng "pitong panahon." Tumanggi sila.

Noong 2023, ang huling kilusan ay ngayo'y lumalagpas mula sa Laodicea tungo sa Philadelphia, sapagkat ang ikawalong iglesia ay mula sa pitong iglesia. Pinagtibay ito ng Panginoon, ang Alfa at Omega, sa pamamagitan ng Kanyang salita ng "katotohanan." Si Cristo ay ngayo'y nakatayo sa pintuan ng yaong mga tuyong butong kamakailan lamang nangamatay, na nag-aalok na pumasok at makisalo sa hapag kasama nila, at ang pagkain na nais Niyang ibahagi sa kanila ay ang mismong pagkain na tinangka Niyang ibahagi sa kanilang mga ama noong 1856. Hindi ito simpleng mga batayang detalye ng doktrina ng "pitong ulit," gaya noong 1856 para sa kanilang mga ama. Hindi, ito ang mapait na lunas ng "pitong ulit," at ang lunas ay humihingi ng uri ng pagpapakumbabang madalas na mahirap lunukin.

Muling dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Anak ng tao, sabihin mo sa prinsipeng ng Tiro, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Sapagkat ang iyong puso ay nagmataas, at iyong sinabi, Ako ay isang diyos, ako'y nakaupo sa luklukan ng Diyos, sa kalagitnaan ng mga dagat; gayon ma'y tao ka, at hindi Diyos, bagaman itinakda mo ang iyong puso na gaya ng puso ng Diyos. Narito, ikaw ay higit na marunong kaysa kay Daniel; walang lihim na maikukubli sa iyo. Ezekiel 28:1-3.

Marahil yaong sa atin na lumahok sa prediksyon ng Nashville ay may higit na karunungan kaysa kay Daniel?

Sa unang taon ng kanyang paghahari, ako, si Daniel, ay nakaunawa, sa pamamagitan ng mga aklat, ng bilang ng mga taon na tungkol dito dumating ang salita ng Panginoon kay Jeremias na propeta, na matutupad ang pitumpung taon sa mga pagkatiwangwang ng Jerusalem. At itinuon ko ang aking mukha sa Panginoong Diyos, upang Siya'y hanapin sa pamamagitan ng panalangin at mga pagsusumamo, na may pag-aayuno, at damit-sako, at abo. At ako'y nanalangin sa Panginoon kong Diyos, at ipinahayag ko ang aking pagtatapat, at sinabi, O Panginoon, dakila at kakilakilabot na Diyos, na tumutupad ng tipan at ng kagandahang-loob sa mga umiibig sa Iyo at sa mga nag-iingat ng Iyong mga utos; Kami ay nagkasala, at gumawa ng kalikuan, at gumawa ng kasamaan, at nanghimagsik, hanggang sa lumisan kami mula sa Iyong mga tuntunin at mula sa Iyong mga kahatulan; Ni hindi namin pinakinggan ang Iyong mga lingkod na mga propeta, na nagsalita sa Iyong pangalan sa aming mga hari, sa aming mga prinsipeng, at sa aming mga ama, at sa buong bayan ng lupain. O Panginoon, sa Iyo ang katuwiran, ngunit sa ami'y kahihyan sa mukha, gaya sa araw na ito; sa mga tao ng Juda, at sa mga naninirahan sa Jerusalem, at sa buong Israel, yaong mga malapit at yaong mga malayo, sa lahat ng mga lupain kung saan Mo sila itinaboy, dahil sa kanilang pagsalangsang na ginawa nila laban sa Iyo. O Panginoon, sa amin ang kahihyan sa mukha, sa aming mga hari, sa aming mga prinsipeng, at sa aming mga ama, sapagkat kami ay nagkasala laban sa Iyo. Sa Panginoon naming Diyos nauukol ang mga kaawaan at mga kapatawaran, bagaman kami'y nanghimagsik laban sa Kanya; Ni hindi namin sinunod ang tinig ng Panginoon naming Diyos, upang lumakad sa Kanyang mga kautusan, na inilagay Niya sa harap namin sa pamamagitan ng Kanyang mga lingkod na mga propeta. Oo, ang buong Israel ay sumuway sa Iyong kautusan, sa pagtalikod, upang huwag sundin ang Iyong tinig; kaya't ibinuho sa amin ang sumpa, at ang panunumpang nakasulat sa kautusan ni Moises na lingkod ng Diyos, sapagkat kami ay nagkasala laban sa Kanya. At pinagtibay Niya ang Kanyang mga salita, na Kanyang sinalita laban sa amin, at laban sa aming mga hukom na humahatol sa amin, sa pagdadala sa amin ng malaking

kasamaan; sapagkat sa ilalim ng buong langit ay walang naganap na tulad ng nangyari sa Jerusalem.

Ayon sa nasusulat sa kautusan ni Moises, dumating sa amin ang lahat ng kasamaang ito; gayunman, hindi kami dumalangin sa harap ng Panginoon naming Diyos, upang kami'y manumbalik mula sa aming mga kasamaan at maunawaan ang iyong katotohanan. Kaya't binantayan ng Panginoon ang kasamaang iyon at ipinasapit sa amin; sapagkat ang Panginoon naming Diyos ay matuwid sa lahat ng kaniyang mga gawa na kaniyang ginagawa; sapagkat hindi namin sinunod ang kaniyang tinig. At ngayon, O Panginoon naming Diyos, na naglabas sa iyong bayan mula sa lupain ng Ehipto sa pamamagitan ng makapangyarihang kamay, at nagkamit ka ng katanyagan, gaya sa araw na ito; kami ay nagkasala, kami ay gumawa ng kasamaan. O Panginoon, ayon sa lahat ng iyong katuwiran, ipinamamanhik ko, na maialis mo ang iyong galit at ang iyong poot mula sa iyong lungsod na Jerusalem, iyong banal na bundok; sapagkat dahil sa aming mga kasalanan, at sa mga kasamaan ng aming mga ama, ang Jerusalem at ang iyong bayan ay naging kadustaan sa lahat ng nasa palibot namin. Kaya ngayon, O aming Diyos, pakinggan mo ang panalangin ng iyong lingkod, at ang kaniyang mga samo, at paliwanagin mo ang iyong mukha sa iyong santuwaryong nasa pagkatiwangwang, alang-alang sa Panginoon. O Diyos ko, ikiling mo ang iyong pakinig, at pakinggan; idilat mo ang iyong mga mata, at masdan ang aming mga pagkawasak, at ang lungsod na tinatawag sa iyong pangalan; sapagkat hindi namin iniharap ang aming mga samo sa harap mo dahil sa aming mga katuwiran, kundi dahil sa iyong mga dakilang kaawaan. O Panginoon, pakinggan mo; O Panginoon, patawarin mo; O Panginoon, dinggin at gawin mo; huwag mong ipagpaliban, alang-alang sa iyong sarili, O Diyos ko; sapagkat ang iyong lungsod at ang iyong bayan ay tinatawag sa iyong pangalan. At samantalang ako'y nagsasalita, at nananalangin, at ipinahahayag ang aking kasalanan at ang kasalanan ng aking bayang Israel, at iniharap ang aking samo sa harap ng Panginoon kong Diyos alang-alang sa banal na bundok ng aking Diyos; Oo, samantalang ako'y nagsasalita sa panalangin, ang lalaking si Gabriel, na nakita ko sa pangitain sa pasimula, na lumilipad nang mabilis, ay humipo sa akin sa panahon ng handog sa hapon. At ipinaalam niya sa akin, at nakipag-usap sa akin, at nagsabi, O Daniel, ngayo'y dumating ako upang bigyan ka ng katalinuhan at pag-unawa. Daniel 9:2-22.